Lieta Nr. A42573406
(A1551-08/20)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2008.gada 5.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese B.Lietiņa,
ar tulku – *A.K.*,

piedaloties:;
pieteicējam – *G.A.*;
atbildētāja – LR Iekšlietu ministrijas Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei – Evitai Šaršunei;

atklātā tiesas sēdē, Antonijas ielā 6, Rīgā, 2008.gada 10.oktobrī izskatīja administratīvo lietu *G.A.* pieteikumā par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.novembra lēmuma Nr.138 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Administratīvajā rajona tiesā 2006.gada 6.decembrī saņemts *G.A.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes (turpmāk arī – atbildētājs) 2006.gada 9.novembra lēmuma Nr.138 (turpmāk – arī Lēmums) atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 7.decembra lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta *(lietas lapa 2).*

[2] 2006.gada 11.oktobrī Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.biroja (Ceļu policijas biroja) vada komandiera vietnieks *G.E.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam un pieņēma lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.520/PB 275894 par to, ka pieteicējs 2006.gada 11.oktobrī, plkst.20.20 vadīja automašīnu BMW 316 (reģ. Nr.*/dzēsta numura zīme/*) Rīgā, pa K.Ulmaņa gatvi no Priedaines ielas puses Jūrkalnes ielas virzienā, ar braukšanas ātrumu 87 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, kas atbilst Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (LAPK) 149.^{8} panta desmitajā daļā paredzētajam administratīvajam pārkāpumam un pieteicējam uzlikts sods Ls 40 apmērā.

[2.1] Pieteicējs lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā apstrīdēja augstākā iestādē, bet ar Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.novembra lēmumu Nr.138, tika atstāts negrozīts lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 520/PB 275894, savukārt pieteicēja sūdzība tika noraidīta.

[2.2] Nepiekrītot Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes (turpmāk – atbildētājs) priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.novembra lēmumam Nr.138 (Lēmumam), pieteicējs iesniedzis pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā.

[3] Pieteicējs pieteikumu pamatojis ar sekojošiem argumentiem.

[3.1] Pieteicējs norāda, ka 2006.gada 11.oktobrī ap plskt. 20:30 braucis ar automašīnu BMW 316 pa K.Ulmaņa gatvi 117. Pieteicējs norāda, ka kopā ar viņu braukusi draudzene *J.V.*. Netālu no benzīna uzpildes stacijas „Statoil" stāvēja ceļu policijas automašīna. Kad pieteicējs minētajai automašīnai pabraucis garām ar ātrumu 50 km/h, Ceļu policijas darbinieki iedarbinājuši automašīnu un ar ieslēgtu bākuguņu palīdzību apturējuši pieteicēju.

Viens no ceļu policijas darbiniekiem pienāca pie pieteicēja un palūdza uzrādīt dokumentus, ko pieteicējs arī izdarīja. Pieteicējs norāda, ka ceļu policijas darbinieks bija noteicis, ka braukšanas ātrums ir 87 km/h atļautā 50 km/h vietā.

Pieteicējs lūdzis ceļu policijas darbiniekam uzrādīt radaru, lai pārliecinātos, ka braukšanas ātrums bijis 87 km/h, uz ko ceļu policijas darbinieks atbildējis, ka fiksētais ātrums būs norādīts admoinistratīvajā pārkāpuma protokolā.

Pēc minūtēm 15 pie pieteicēja pienāca otrs ceļu policijas darbinieks un lūdza parakstīt administratīvā pārkāpuma protokolu, ko pieteicējs atteicās darīt. Pēc notikušā ceļu policijas darbinieks atdevis pieteicējam visus dokumentus un novēlējis laimīgu ceļu.

[3.2] Pieteicējs norāda, ka Lēmumā nav bijis minēts fakts par to, ka ceļu policijas darbinieki pieteicējam nav uzrādījuši radaru un uz tā esošo ātrumu, kā to paredz LR Iekšlietu ministrijas Iekšējais normatīvais akts Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija".

[3.3] Pieteicējs nepiekrīt Lēmumā norādītajam, ka pieteicējam un lieciniecei *J.V.* tikusi nosūtīta vēstule ar lūgumu 2006.gada 27.oktobrī ierasties Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.birojā liecību sniegšanai, jo ne pieteicējs, ne arī *J.V.* tādu vēstuli nav saņēmuši.

Visas Sabiedriskās drošības pārvaldes ierakstītās vēstules pieteicējs pret parakstu ir saņēmis pastā, bet tajās nebija lūgums ierasties, lai sniegtu liecības.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2006.gada 19.decembrī saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums sakarā ar pieteicēja pieteikumu, kurā ir norādīts, ka atbildētājs pieteikumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu sekojošu iemeslu dēļ.

[4.1] Atbildētājs nepiekrīt pieteicēja argumentam, ka ne pieteicējs, ne arī lieciniece *J.V.* netika uzaicināti Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldē paskaidrojuma sniegšanai.

[4.2] Atbildētājs norāda, ka 2006.gada 23.oktobrī pieteicējam ticis nosūtīts uzaicinājums (reģ.Nr.20/3-1-A-2920) ar lūgumu ierasties Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.birojā (Ceļu policijas birojā) 2006.gada 27.oktobrī. ņemot vērā, ka pieteicēja iesniegumā nebija norādīta liecinieces dzīvesvietas adrese, pieteicējam adresētajā uzaicinājumā tika lūgts ierasties arī lieciniecei.

[5] Uz tiesas sēdi pieteicējs un atbildētāja pilnvarotā pārstāve, kā arī liecinieki, ir ieradušies.

[5.1] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz rakstveida pieteikumā norādītajiem argumentiem.

[5.2] Atbildētāja pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz rakstveida paskaidrojumā tiesai izklāstītajiem argumentiem, papildus norādot, ka neviens normatīvais akts policijas darbiniekam neuzliek par pienākumu obligāti uzrādīt radara mērījumu.

[5.3] Tiesas sēdē kā liecinieki liecināja *J.V.* un *G.E.*

[5.3.1] *J.V.* liecināja, ka 2006.gada 11.oktobrī, vakarā braukusi kopā ar pieteicēju no Jūrmalas. Spidometrā lieciniece nav skatījusies, bet ir sajutusi, ka nobraucot no Jūrmalas šosejas pieteicējs samazinājis braukšanas ātrumu. Tad pieteicēja vadīto automašīnu apturējusi policija. Policijas darbinieks pienācis pie pieteicēja un teicis, ka braukšanas ātrums bijis 87 km/h. Pieteicējs teicis, lai policijas darbinieks uzrāda radara mērījumu, bet policists to nav darījis, tikai pateicis, ka protokolā viss būs uzrakstīts. Pēc brīža pienācis pie automašīnas cits policists ar protokolu , atdeva pieteicējam dokumentus un viņi turpinājuši ceļu.

[5.3.2] *G.E.* liecināja, ka konkrēto ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu viņš neatceras. Vienlaikus liecinieks liecināja, ka ir policijas darbinieks ar 16 adu darba pieredzi policijas darbā, tai skaitā pieredze darbā ar konkrētā tipa radariem ir apmēram 10 gadi. Vienlaikus liecinieks norādīja, ka konkrētajā vietā bieži tiek veikta transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontrole, tā kā automašīnas konkrētajā nobrauktuves josla atrodas tuvu, automašīnas pa to brauc viena pēc otras tā kā nav iespējams apdzīt. Liecinieks tāpat norādīja, ka policijas darbinieki praksē cenšas uzrādīt autovadītājiem radara mērījumu, ja vien tas ir iespējams, bet praksē ir gadījumi, kad tehnisku iemeslu dēļ radara mērījumu uzrādīt nav iespējams. Taču arī šādos gadījumos administratīvais pārkāpums tiek fiksēts un ir jāsastāda protokols, kas obligāti ir jāuzrāda autovadītājam. Gadījumos, kad autovadītājs atsakās parakstīt protokolu, par šo faktu tiek izdarīta atzīme protokolā, kā arī tiek sastādīts dienesta ziņojums.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka *pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.*

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.pantu *administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros*(..).

Administratīvajā procesā tiesa noskaidro, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, vai tas atbilst materiālo tiesību normām, un vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu.

Savukārt, lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru tiek personai uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

[8] Saskaņā ar LAPK 214.pantu lietas par pārkāpumiem, atbildība, par kuru izdarīšanu paredzēta LAPK 149.^{8} panta desmitajā daļā, *izskata Valsts policijas iestādes.*

Savukārt, saskaņā ar LAPK 269.pantu*, administratīvā pārkāpuma lietu izskata pēc pārkāpuma izdarīšanas vietas.*

Līdz ar minēto tiesa secina, ka pārsūdzētā Lēmuma pieņemšanā ir ievērota funkcionālā un teritoriālā piekritība, ko pēc būtības pieteicējs lietā nav apstrīdējis.

[9] Lietā nav strīda par to, ka 2006.gada 11.oktobrī, Lēmumā norādītajā laikā un vietā pieteicējs ir vadījis automašīnu BMW 316 (valsts reģ nr. */dzēsta numura zīme/*), kā arī nepastāv strīds par satiksmes režīmu konkrētajā ceļa posmā, atbilstoši kuram, atļautais braukšanas ātrums ir noteikts 50 km./h.

Pieteicējs apstrīd Lēmumu, jo pieteicēja ieskatā viņa rīcībā nav administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts LAPK 149.^{8} panta desmitajā daļā sastāva, tā kā pieteicējs vadot transportlīdzekli, nav pārkāpis noteikto braukšanas ātrumu.

[10] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka *par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.*

Tātad, lai piemērotu administratīvo atbildību, ir jākonstatē administratīvā pārkāpuma sastāvs konkrētas personas – šajā gadījumā pieteicēja darbībās.

[11] Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts nosaka, ka *apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h*.

Savukārt LAPK 149.^{8}panta desmitā daļa, pēc kuras sodīts pieteicējs, *paredz atbildību par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar (..) vieglajiem automobiļiem (..), ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" (..)*.

Tā kā lietā pēc būtības nav strīda, ka vieta, kur tika fiksēts pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums ir noteikts atļautais braukšanas ātrums – 50 km/h, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka pieteicējs pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 31 līdz 40 km/h .

[12] Saskaņā ar LAPK 243.panta (pierādījumi) pirmo daļu *pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.*

Savukārt, LAPK 243.panta otrā panta daļa paredz, ka *šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).*

Arī Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pantā likumdevējs ir noteicis, ka *noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Ceļu policija konstatē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm*.

Tādējādi tiesa secina, ka iepriekšminētie pierādīšanas līdzekļi ir noteikti ārējā normatīvajā aktā un fakti (ziņas par faktiem), kas iegūti un procesuāli nostiprināti ar šiem līdzekļiem, var kalpot par pierādījumiem administratīvajā lietās, tai skaitā arī konkrētajā lietā.

Izvērtējusi lietas materiālus, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK 149.[8] panta desmitajā daļā, lietā atzīstama par pierādītu, pamatojoties uz turpmāk izklāstītajiem argumentiem un pierādījumiem.

[12.1] Ar Administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr. PB275894, no kura konstatējams, ka pieteicējs 2006.gada 11.oktobrī, plkst.20.20 vadīja automašīnu BMW 316 (reģ. Nr.*/dzēsta numura zīme/*) Rīgā, pa K.Ulmaņa gatvi no Priedaines ielas puses Jūrkalnes ielas virzienā, ar braukšanas ātrumu 87 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, kas fiksēts ar radaru „Stalker" Nr.29192 (pieļaujamā kļūda +/- 5 km/h), tādējādi minimālais braukšanas ātrums – 82 km/h *(lietas lapa 21).*

No protokola Nr. PB275894 tāpat konstatējams, ka pieteicējs administratīvā pārkāpuma fiksēšanas brīdī savus paskaidrojumus nav sniedzis, kā arī ir atteicies parakstīt protokolu, par ko policijas darbinieks (liecinieks) *G.E.* ir izdarījis ierakstu protokolā, kā arī ir sastādījis dienesta ziņojumu *(lietas lapa 25).*

[12.2] Konkrētā ātruma mērīšanas mērierīce Stalker Nr.29192, atzīstama par derīgu transportlīdzekļu braukšanas ātruma fiksēšanā, brīdī, kad tika fiksēts pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums, ko apliecina SIA „Latvijas Nacionālais Metroloģijas centrs" Verificēšanas sertifikāts Nr.E1312V06 *(lietas lapa 26).*

[12.3] Ar 2006.gada 11.oktobra dienesta ziņojumu, no kura izriet, ka 3.biroja rotas 2.vada komandiera vietnieks *G.E.* norāda, ka 2006.gada 22.oktobrī atrodoties Rīgā, uz K.Ulmaņa gatves kontrolējis atļautā braukšanas ātrumu, kad posmā no Priedaines ielas uz Jūrkalnes ielu plkst.20:20 automašīnai BMW 316 ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsta numura zīme/* fiksējis 87 km/h lielu braukšanas ātrumu pie atļautā 50 km/h.

Policijas darbinieks *G.E.* par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu, ko pieteicējs atteicies parakstīt, nepaskaidrojot atteikšanās iemeslus *(lietas lapa 25).*

[13] LAPK 244.pants nosaka, ka *institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas*.

Arī saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu *tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.*

Izvērtējot iepriekš [12] minētos pierādījumus, atbildētājs atzinis, ka pieteicēja vaina viņam inkriminētā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta. Tiesa minēto atbildētāja secinājumu atzīst par pamatotu.

[14] Tiesas ieskatā pieteicēja argumenti par to, ka viņš braukšanas ātrumu nav pārsniedzis, ir vērtējami kritiski. Tiesas viedoklis balstīts uz sekojošiem apsvērumiem.

[14.1] Pieteicēja rīcība administratīvā pārkāpuma fiksēšanas brīdī (atsakoties iepazīties un parakstīt protokolu), tiesas ieskatā apliecina pieteicēja subjektīvo attieksmi pret pārkāpumu, kas neietver apzinīga satiksmes dalībnieka līdzdalību nolūkā noskaidrot objektīvo patiesību.

[14.2] LAPK normas (260.panta pirmā daļa) paredz tiesības personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, sniegt paskaidrojumus, bet nenosaka personai paskaidrojumu sniegšanu kā pienākumu, tādējādi tas vai persona izmanto vai neizmanto savas likumā noteiktās tiesības ir personas subjektīva izvēle.

Taču, tai pat laikā, personai, kas izvēlas savas tiesības primāri nerealizēt, jārēķinās ar savas izvēles sekām, proti, ka paskaidrojumi, kas sniegti vēlāk, jau pēc tam, kad persona ir saukta pie administratīvās atbildības, var tikt vērtēti kā mazāk ticami, sniegti ar mērķi izvairīties no atbildības par izdarīto pārkāpumu, tā kā tiesu praksē, tieši personu, kas tiek saukti pie atbildības sākotnējos paskaidrojumos norādītajam tiek piešķirta augsta ticamība.

[14.3] Saskaņā ar likuma „Par policiju" 2.pantu, *policijas darbinieks ir valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē, kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir nodevis zvērestu*.

Tiesa lietā nerod objektīvu pamatu apšaubīt policijas darbinieka *G.E.* kā valsts amatpersonas sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētos faktiskos apstākļus.

[15] Lai konstatētu, vai pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{8}panta desmitajā daļā paredzēto pārkāpumu, jānoskaidro, vai pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums tika noteikts atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam un vai lietā ir pierādīts, ka pieteicēja atļauto braukšanas ātrumu pārsniedza par 32 km/h.

[15.1] Tiesa atzīst, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu varēja kontrolēt ar pielietoto mērierīci Stalker Nr. 29192.

Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 12.2.punkts noteic, *ka radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir ne retāk kā reizi gadā*, savukārt Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumi Nr.335 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" paredz verificēšanas sertifikātus.

Kā izriet no lietas materiāliem, tad radars Stalker Nr. 29192 saskaņā ar 2006.gada 5.septembra verificēšanas sertifikātu transportlīdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu *(lietas lapa 26).*

[15.2] Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{4}pantu *noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Ceļu policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm*.

No minētās tiesību normas izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt ceļu policijai, tādējādi secināms, ka iestāde šajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka atbildētājs ir fiksējis pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrumu atbilstoši spēkā esošajām tiesību normām.

[16] Tiesas ieskatā šajā gadījumā lielāka ticamība ir piešķirama administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajam, kā arī policijas darbinieka sniegtajām liecībām, salīdzinot ar pieteicēja pieteikumā norādīto, kā arī liecinieces *J.V.* liecībā [5.3.1] paustajiem apstākļiem, kuri pēc sava satura ir nekonkrēti, balstīti uz sajūtām, nevis konkrētiem faktiem. Proti, lieciniece liecināja, ka braukšanas ātrums ticis strauji samazināts, ko viņa sajutusi kā pasažiere. Tai pat laikā lieciniece nav redzējusi automašīnas spidometru. Arī vietu, kur automašīnas ātrums ticis samazināts lieciniece raksturoja nekonkrēti, norādot, ka tas noticis pie zīmes. Tādējādi, tiesas ieskatā objektīvi ir iespējams, ka bremzējot tieši pie ceļa zīmes, kas noteic braukšanas ātrumu 50 km/h, automašīnas braukšanas ātrums jau zīmes darbības zonā, pārsniedza atļauto, kā to fiksējuši policijas darbinieki.

Turklāt, tiesa ņem vērā arī apstākli, ka liecinieces liecības objektīvi bija iespējams saskaņot ar pieteicēju, tā kā starp pieteicēju un liecinieci pastāv draudzīgas attiecības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, un izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus kopsakarā ar citiem lietas materiāliem pēc savas iekšējās pārliecības, tiesa apšauba pieteicēja paskaidrojumu ticamību, proti, ka viņš nav pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu, vienlaikus atzīstot par pierādītu, ka pieteicējs 2006.gada 11.oktobrī apdzīvotā vietā brauca ar ātrumu 82 km/h atļauto 50 km/h vietā.

[17] Tiesas ieskatā, pieteicēja argumentam, ka viņam netika uzrādīts ātruma mērierīces rādījums, lietā nav izšķirošas nozīmes, tā kā ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola sastādīšanai.

Likums „Par policiju" un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss deleģē policijas darbiniekiem tiesības fiksēt administratīvos pārkāpumus un sastādīt administratīvos protokolus.

Tiesa uzskata, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka fiksēts tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums.

Tiesa atzīst, ka, fiksējot pārkāpumu un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieki rīkojušies savas kompetences ietvaros. Lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti un pieredzi. Tāpat lietā nav konstatēti arī apstākļi, kas liecinātu, ka ceļu policijas inspektori ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ.

[18] Saskaņā ar LAPK 22.pantu *administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus*.

Savukārt samērīguma princips nosaka, ka *labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu*. (Administratīvā procesa likuma 13.pants). *Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi*.

[18.1] LAPK 149.^{8}panta mērķis ir nodrošināt transportlīdzekļu pārvietošanos pa ceļiem ar tādu ātrumu, kas neapdraud citu satiksmes dalībnieku dzīvību un veselību.

[18.2] Par LAPK 149.^{8}panta desmitajā daļā paredzētā pārkāpuma, t.i. par *atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar (..) vieglajiem automobiļiem (..), ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" (..), uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā (*normas redakcijā, kas spēkā pārkāpuma fiksēšanas brīdī).

No pieteicējam piemērotās tiesību normas satura konstatējams, ka par konkrētā pārkāpuma izdarīšanu likumdevējs ir noteicis fiksētu sankciju, proti naudas sodu Ls 40 apmērā un atbildētājs to ir piemērojis pieteicējam *(lietas lapa 21).*

Gadījumos, kad likumdevējs ir noteicis konkrētu soda apmēru par izdarīto pārkāpumu, atbildētājam, lemjot par sodu, papildus lietderības apsvērumi nav jāizdara, tā kā šos apsvērumus ir jau izdarījis likumdevējs nosakot konkrēto tiesību normas saturu.

Līdz ar minēto, tiesa secina, ka pieteicējam ir piemērots samērīgs sods.

[19] Pastāvot iepriekš konstatētajiem lietas apstākļiem, tiesa secina, ka lietā ir objektīvi pierādīta pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma, atbildība, par kuru iestājas saskaņā ar LAPK 149.^{8} desmito daļu izdarīšanā, atbildētājs ir pareizi piemērojis tiesību normas, nav pieļāvis būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas ietekmējuši Lēmumu pēc būtības un ir piemērojis pieteicējam samērīgu sodu, līdz ar ko Lēmums ir atzīstams par tiesisku un pamatotu, tādēļ ir atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu Administratīvā rajona tiesa,

nosprieda:

noraidīt G.A. pieteikumu par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.novembra lēmuma Nr.138 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā pasludināšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese B.Lietiņa